

XII

— Що се вам, діду? — щебетали вкруг
Хлоп'ята.— Може, правду він казав?
Та Лемех вже не чув їх щебетання,
А все шептав стару-стару примову,
Що ще від діда чув: «Хто Каїна
Уб'є, на тім господь сім раз помститься!»

І він на землю сів і доторкнувся
Лиця, і бороди, і рук, і груді
Убитого, і з сліпих очей
Покапали гарячі сльози.

— Отже,

Ти й не минув убійчої руки! —
Промовив він немов крізь сон до трупа.—
Ти, що вбив брата, згиб з руки правнука!
Твоє прокляте діло покарало
Тебе, та якби-то лишень на тобі
Скінчилась кара! Чом же мусив ти
Наскочить на сліпого і прийняти
Від нього смерть, і навести на нього
Й на рід його ще семикратну помсту?
Проклятий будь повік! Прокляте будь
Ім'я твоє і пам'ять діл твоїх!

А труп бездушний під руками свого
Невільного убійці тихо так

Лежав, немов би на розкішнім ложі,
І на лиці його застиг послідній
Любовний окрик, розлилась велика,
Невизнана й незазнана любов.